

[Kirsten Madsen]

det oven i købet har vist sig, at disse spontanflygtninge har været gennem sikre lande i 7 måneder og mere og så er kommet ind på numre, som burde have været beregnet på FN-flygtninge af meget hård karakter, som har lidt i mange år.

Jeg ser altså denne højere grad af planlægning som udtryk for, at vi stopper lidt mere for spontanflygtninge, der har råd til at rejse den halve verden rundt, og koncentrerer os om dem, der har størst hjælp behov. Her tænker jeg ikke på, som der tidligere har været talt om i dag, om det var invalide, syge eller andre hårdt belastede grupper, men jeg tænker på, om man tog hele familier, så man også undgik disse familiesammenføringer, altså at man simpelt hen tog hele familier fra FN-lejre. Så havde vi lavet en højere grad af planlægning, som kunne blive betragtet som noget, vi havde kræfter til i Danmark.

Problemet er jo nemlig, at Danmark ikke kan løse hele verdens flygtningeproblemer alene, og hvis vi uhammet fortsætter med at tage flygtningene ind, opnår vi at lave en værre situation både for flygtningene og for danskerne, og derfor glæder det mig meget, at der blev talt om en højere grad af planlægning.

(Kort bemærkning).

Steffen Kjærulff-Schmidt (FP):

Indenrigsministeren nævnte, at det gik over ministerens forstand – hvad jeg nu har svært ved at tro – at jeg udtalte, at vi ikke nødvendigvis skulle lade vores indsats afhænge af udviklingen i krigszonerne, men af de ressourcer, vi har til rådighed.

Det, jeg taler om, er en ressourcestyring – en ressourcestyring, som vi kender det inden for alle andre områder af det offentlige liv, stat, kommune og administration. Det er nødvendigt – og hvis der er nogen, der ved det, er det regeringen – til enhver tid at afpasse indsatsen efter de ressourcer, der nu er til stede. Det gælder inden for socialvæsenet, det gælder inden for sundhedsvæsenet, det gælder inden for undervisningsområdet, og det gælder mange andre områder, at man gerne ville gabe over mange andre opgaver, end man gør, men man kan ikke, fordi der er en knaphed på ressourcer.

Det gælder naturligvis også, når det drejer sig om vores flygtningepolitik, og det er derfor,

jeg pegede på, at det er urimeligt at sige: Vi vælger at sætte nogle kvoter, vi vil mindst modtage 1.000 flygtninge om måneden, men uden nogen øvre grænse. Det rigtige og det konsekvente i forhold til den ressourcestyring, der gælder inden for alle andre områder af samfundslivet, var snarere at sætte nogle maksimumskvoter, hvor man sagde: Vi har kræfter til, vi har mulighed for at hjælpe et bestemt antal, og det vil vi gerne gøre, men hvis vi hjælper flere, går det ud over alle. Ressourcestyring er nøgleordet, og det må det også være på dette område.

Formanden:

Hr. Helge Adam Møller for en kort bemærkning. Der er endnu et medlem, som gerne vil have ordet for en kort bemærkning, men derefter håber jeg, vi kan slutte denne debat.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Indenrigsministeren havde en enkelt bemærkning i slutningen af sit indlæg til mig og til Det Konservative Folkeparti om økonomien og eventuelt kommende bevillinger, hvis de nuværende ikke slår til.

Det tilsagn, jeg har givet i dag og under debatter igennem de sidste 3-4 uger, går klart ud på, at de midler, der i øjeblikket er afsat på finansloven, skal anvendes så effektivt som muligt, altså således, at vi hjælper så mange, som vi overhovedet kan, for de midler, vi har. Derfor kan indenrigsministeren altså ikke tage det som et tilsagn om, at vi kan stemme for nye merbevillinger; sådanne må vi se på fra sag til sag. Vores stillingtagen afhænger i høj grad af, på hvilken måde disse bevillinger skal anvendes. Hvis man ønsker dem brugt på den måde, man har anvendt bevillingerne på her i foråret, hvor man som omtalt tidligere i dag har taget 7.000 mennesker ind, der allerede havde opnået sikkerhed i et andet område, og brugte mere end 1 mia. kr., som man kunne have anvendt langt mere effektivt, så kan jeg sige, at vi overhovedet ikke ønsker at være med til at smide flere penge ud til noget, der ikke er rimeligt.

Vi må altså se på, om man anvender midlerne på en fornuftig måde, og vores hovedsynspunkt er klart og kort, at de skal anvendes på en sådan måde, at de kommer flest mulig mennesker til gavn.